

Hajrá Fletó!

2011 március 27. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Gimnazista koromban a március 15. még munkanap volt, de a diákok tanítási szünetet kaptak. Ez kit?n? alkalmat teremtett arra, hogy a múzeumkerti hivatalos ünnepség után több százan (ezren?) végigvonuljunk az illegális tüntetés útvonalán, a Pet?fi-szobortól a Batthyány térig.

1986-ban is itt ért véget a menet, s a rend?rök a közben megcsappant tömeget igazoltatni kezdték (illetve egész egyszer?en elkobozták a személyi igazolványokat), a Kölcsey-szobor talapzatára leül? fiatalokat rángatták és a földön vonszolták. Ennek hatására tettem valami spontán, trágár megjegyzést az egyenruhásokra. A következ? pillanatban hátulról két rend?r lefogott, s elkezdtek vinni. Átfutott az agyamon a néhány nappal korábbi eset: az ávó (nem így hívták, de a funkciója ez volt) küldött egy fickót a suliba, aki elmagyarázta, mennyire nem helyes, ha 15-én butaságokat csinálunk, mert aki már nagykorú, bizony börtönbe is kerülhet. Én februárban betöltöttem a tizennyolcat, emiatt már-már a h?vösön éreztem magam, amikor egy civil ruhás, undok kép? alak állt meg el?ttünk, s rám mordult: *„Mit csinált?”*



A rend?rök készségesen idézték szavaimat, a civil ruhás arcán a g?g, a fenyegetés, a hatalom arroganciája mérhetetlen ellenszenvet váltott ki bel?lem. Ekkor az egyik rend?r mondta, hogy igazoljam magam, miel?tt azonban a zsebembe nyúlhattam volna, a civil ruhás megvet?en legyintett: „Már biztos elvették t?le a személyit a túloldalon.” Ezt a tévedést egy bólintással meger?sítettem, mire elengedtek. Tekintetemmel sokáig követtem a férfit, aki közben már a Duna felé indulva intézkedett; a megkönnyebbülés érzését is elnyomó gy?löletet éreztem iránta, a rendszer aljas kiszolgálója iránt. Csak utólag, lehiggadva jöttem rá, hogy voltaképpen jót tett velem: el?ször kiszabadított a rend?rök karmai közül, utána egy jól közbeszúrt megjegyzésével még az igazoltatástól is megmentett; mégsem lopta be magát a szívembe.

Valahogy hasonlóan vagyok Gyurcsánnyal is. Amikor 2004 nyarán megpuccsolta el?djét, hallgattam a beszédét a rádióban, és megállapítottam: Medgyessy hülye volt, ez az alak viszont elmebeteg. S csakugyan, id?vel – kett?s állampolgárság elleni uszítás, ?szöd, rend?rattak stb. – a leggy?löletesebb, legundorítóbb figurája lett a honi közéletnek. Ha azonban tényszer?en megnézzük, többet tett az MSZP megsemmisítéséért, mint bárki a rendszerváltás óta.



Lenullázta, szalonképtelenné tette a pártot, aztán, mint aki jól végezte dolgát, elt?nt. Most pedig, amikor mintha kezdenének magukhoz térni (legalábbis nem következett be a teljes összeomlás, amiben április után bíztunk), újra el?kerül. Évet értékel, platformot alapít, serényen blogol, bicskanyitogató kijelentéseket tesz, a visszatérésén munkálkodik. Jön, hogy heccelje a már-már lankadó jobboldalt, provokáljon, megossza a pártját.

Reméljük, ezúttal nem éri be félmunkával, és addig keveri a kártyáit, amíg magával nem rántja a mélybe az egész kompániát szegf?st?l, holdudvarostul. S bár megkedvelni soha nem fogom – akár az undok civil ruhást –, de drukkolok neki, hogy pusztító munkáját végezze be a szocialistáknál.
Ungváry Zsolt, magyarhirlap.hu



Ajánló